

Oskar på Höjden på sommarbesök.

En liten humorell

Vad vore vår växelvarma sommar värd utan ett besök av min gode vän Oskar på Höjden? Slätt intet.

Den här gången kom han lite överraskande hem till mig en fredagskväll då regnet spöade i backen. Regnvädret har egentligen aldrig haft någon större betydelse för Oskar, annat än att han då får lite tid över för att bli drömmande och eftertänksam.

Det är i alla fall alltid lika roligt att träffa honom, för han är så full av tankar som han gärna vill dela med sej av. Den här regniga fredagen stod det klart att han fastnat i sina tankar kring ordet och orden.

Det märktes när han började vårt samtal så högtidligt och krystat att jag undrade vart det skulle bära hän, innan han kom till slutet.

- Det står skrivet, sa han, att I begynnelsen var Ordet och att Ordet blev kött, men Gud sig förbarme, så segt och hårdtuggat köttet blev. När jag och gumman satt vid köksbordet där hemma i morse och tittade ut genom fönstret och hörde hur regnet smattrade mot spåntaket, då kom jag att tänka på några ord som förr haft stor betydelse, men som nu ändrat karaktär, och andra ord som helt tycks ha kommit bort.

Ja, så var han då igång, vännen Oskar.

- Tänk bara, fortsatte han, vad det där lilla ordet *barn* betydde när man tänker tillbaka på sin egen barndom och den betydelse som barnen hade på den tiden. Vi som var barn då hade förmånen att få vara barn till två biologiska föräldrar under alla de viktigaste barnaåren. Tänk vilken stor förmån! Jag glömmer väl aldrig, fortsatte Oskar, så skönt det var att få

krypa upp i mammas eller pappas famn då jag fått skrubbsår på armar och knän. Dom blåste på mitt onda, och vilken lindring den blåsningen gav. Det var bara att genast springa ut och ramla en gång till och ge dem ett nytt tillfälle att få ge mej en ny blåsning.

Det var samma härliga känsla då någon av dem petade bort en sticka i fingret med en knappnål. Tårarna rann och kinderna blev randiga, men någon av föräldrarna stod som en scout alltid redo att torka snor och tårar, och att trösta.

I senare tider har innebörden i det gamla kära ordet *barn* fått en annan betydelse. Barn är numera inte längre en familjetillhörighet, sanna mina ord, utan nu är barnen samhällets kollektiva egendom, och barnens eget hem har blivit ett mat- och sovställe.

- Hur menar du nu Oskar, frågar jag lite försynt, kan du förklara dej?
- Jo, jag menar att *familjebarn* är dom bara några månader medan dom diar, och ibland inte

ens så länge. Sen blir dom *dagmammans barn* eller *dagisbarn*, och sen blir dom *förskolebarn*, och slutar som *skolbarn*.

Hela tiden med föräldrarna bara i bakgrunden. Och förresten, när barnen kommit upp i tonåren, tycks många av dem blivit *gatubarn*.

Många föräldrar låter dom springa vind för våg utan kontroll och låter dom utsättas för både det ena och det tredje. Å så blir resultatet därefter.

Jag undrar allra ödmjukast, fortsatte Oskar, hur ungarna känner det nu för tiden, när dom får sår på knäna eller stickor i fingrarna och det abstrakta dagis, förskola eller fritis ska ta dem upp i famnen och blåsa tröstens andedräkt på dem i föräldrarnas ställe?

Ändå har jag förstått och vet att *fröknarna* är riktiga änglar allihop, och stor heder åt dem!

- Ja, visst måste du få förvånas och undra över det, Oskar, svarade jag, för vad skulle jag annars svara, han hade ju delvis rätt i sin undran!

- Men det finns också andra gamla fina ord som fått annat värde, fortsätter Oskar, och vrider på mustaschen.

Tänk bara på dom två orden *omsorg* och *omtanke* så mycke dom orden betydde på den tiden då vi brydde oss om varann och allt som omgav oss, barn och gamla, naturen och djuren och allt annat!

Nu har vi överlåtit de där fina orden till andra, till dom som bara har *omsorg* och *omtanke* om den egna plånboken och sitt eget väl och ve, och det är ju en viss skillnad, eller hur?

- Jo visst, en viss skillnad är det ju, svarar jag, men du måste inse och förstå Oskar, att det är lite invecklat med utvecklingen, och då ser jag att Oskar nu tänker på något helt annat.

- Nog är det tråkigt och en smula tragiskt, sa Oskar, när man tappar orden ibland och inte kommer ihåg. Men det finns faktiskt ord som definitivt har kommit bort, inte bara ur minnet, utan ur hela den personliga ordlistan.

Vart tog t ex ordet *trofasthet* vägen? Det där fina ordet som var så betydelsefullt och viktigt att hålla sej till när vi var unga.

Jag menar t ex så viktigt det ordet kändes när vi skulle gifta oss, Ida och jag. Då var det noga med *trofastheten*, vill jag lova. Nu för tiden åker *trofastheten* in i garderoben tillsammans med bröllopskostymen, och där blir dom två kvar obrukade.

Inte vet jag vad det beror på, men *trofastheten* är borta ur allmänt bruk nu för tiden, och *trolösheten* har kommit in i stället i alla sammanhang.

Ta en titt exempelvis på skilsmässostatistiken. Ja, Oskar hade mycket på hjärtat den där kvällen, men Oskar på Höjden är i alla fall min *trofaste* vän, och blir han utsatt för regnväder och får lite tid över, ger han gärna luft åt sina tankar.

© Göte Ingelman 2011